

Szerkesztési iroda:

Kassa, lakatos-utca 5. sz. a.
 hová a lap szellemi részét
 illető közlemények kü-
 ldenők.

Kéziratok vissza nem
 adatnak.

Csak bérmentes leveleket
 fogadunk el.

Semmit sem közlünk, ha
 nem tudjuk, kitől jön.

SZINÉSZETI KÖZLÖNY

A VIDÉKI SZINÉSZET ÉRDEKEIT KÉPVISELŐ HETILAP.

Megjelenik minden vasárnap.

Felelős szerkesztő: Báthory Románcsik Mihály.

Kiadóhivatal:

Kassa, főutca 57. sz. a.
 hová az előfizetési díjak
 küldendők.

Előfizetési feltételek:

helyben hához hordva, vagy
 vidékre postán küldve:
 Egész évre... 6 frt — kr.
 Fél évre... 3 frt — kr.
 Negyed évre... 1 frt 50 kr.
 Két óra... 1 frt — kr.

Előfizetések bármely nap-
 tól elfogadhatók.

Hirdetések jutányos áron
 felvételnek.

Előfizetési felhívás!

A

"Színészeti Közlöny"

ez. hetilap 1880-ik II-ik évfolyam január—márcz.
 negyedére

Előfizetési ár:

Fél évre... 3 frt — kr.

Negyedévre... 1 frt 50 kr.

Két óra... 1 frt — kr.

Tisztelettel kérjük az előfizetések megújítását
 és szíves terjesztését. Megrendeléseiket méltóztas-
 sanak mielőbb megtenni, hogy a nyomtatandó pél-
 dányok száma iránt kellően tájékozhatassuk ma-
 gukat.

A kiadóhivatal.

Pár szó a kerületek és a nyugdíj érdekében.

Fájdalmasan érintett a „Színészeti Közlöny”
 azon szomorú híre, hogy szegény, öreg bajtársam
 Kétszeri, a legnagyobb nyomorba jutott; ez annál
 inkább fáj lelkemnek, mert a kongresszuson meg-
 jósoltam, hogy ennek a „nesze semmi, fogd meg
 jól” rendezésnek ez lesz a szomorú következménye.
 Megjósoltam azt is, hogy tavaszra még több társul-
 at fog hasonló helyzetbe jutni a kerületekre osz-
 tás miatt, s figyelmeztettem a kongresszust, hogy
 rögtön kell a bajon segíteni, mert lesznek olyan
 társaságok, melyek egészen az inséges vidék jut-
 nak; az országos inség pedig rögtön segínyt —
 és még a törvények ellenében is kivételes állapot
 igényel; ezen fontos okból hangsúlyoztam a kerü-
 leti felosztás rögtön eltolását; mert ha arra
 várunk, míg kizöldül: akkorára már egészen tönkre
 leszünk téve.

Kormányunk azonban compromissumot látott
 a rögtön eltolásban, a kongresszus pedig nem
 gondoskodott arról, amit ujjal indítványoztam,
 hogy legalább ott, a hol a baj előbb kiüt: mi mő-
 don lehetne segíteni egyik vagy másikon. A con-
 gresszus ezt hallgatással fogadta, s nem tett ez
 ügyben semmit.

Nemsokára majd késő lesz a segély, egymást
 fogják érni a bukások és ekkor hová jutunk, mi
 lesz belőlünk?...

Lássák uraim, ezt nyertük a kerületi rendszer
 életbeléptetésével, melynek hasznos volta mellett
 hatalmas szónoklatokat tartottak azok, kik jó helyre
 buzódhattak; bár én ezeknek is s hiszem velem
 együtt mások is, csak a vén varju nótáját éneke-
 lem: „telej ki csak csak csak csak!”

Eddigélő nekem semmi panasom nincs ke-
 rületemre, nem is magam miatt szólaltam fel,
 hanem a nyomorban sínylődő igazgató-társaim ér-
 dekében, mert előre látom a bajt és a nyomort,
 mi a kerületek fognak okozni különösen a tavasz
 beköszöntésével.

Nyugdíj-intezetünk érdekében kívánok még
 egy pár szót kockáztatni.

Nagyon inkompet és hibásan járt el a közp.
 igazgató-tanács a nyugdíj-illetékek befizetésének
 meghatározásánál. Ugyanis: még ujév előtt kellett
 volna figyelmeztetni az osztályos igazgatókat arra,
 hogy ujév napján már életbe lép a nyugdíj alapra
 való befizetés kezdete. *tehát minden osztályostársaság
 kezdje meg a napi költségbe az 1 frt betételét,*
 mert ha elején mindjárt elhanyagoljuk a befizeté-
 seket, félek, hogy újra elalszik jó hosszú időre,
 pedig hogy égető szükség van rá, mutatja szegény
 Kétszeri barátunk állapotja. De jó lesz a fixum
 igazgatóknak is emlékköbbe hozni, hogy közel

15-dike,*) a midőn a legelső befizetéseket be kell
 szedni a tagoktól a nyugdíj alapra, mert biz a
 kongresszuson nem volt ám jelen minden ember.
 Kormányzó tanácsunk elmulasztotta a figyelmeztetést,
 hivatalos lapunk pedig a „Szinpad”, az egész kon-
 gresszusról mai napig bölesen hallgat, elegendek tar-
 totta a kormányzó tanács relatióját közleni, most már
 hallgat talán örökre. Hát most már honnan tud-
 ják az osztályos társaságok, kiknek fele sem volt
 képviselve a kongresszuson, hogy uj év óta már
 fizetni kell minden előadástól egy forintot?

Egyelőre ennyit akartam megjegyezni.
 Jövöre bátor leszek többször becses lapjában
 felszólalni, rámutatva a hibák és mulasztásokra.
 (Mindenkor szívesen vesszük. Szerk.)

Szuper Károly,
 színigazgató.

A mi bajaink.

(Két cikk.)
 II.

Sok szép indítvány és javaslat hangzott már
 el e lapok hasábjain s ebből kifolyólag a VI-dik
 kongresszuson, melyek a vidéki színészet rendezését
 előzötták. S mi eredménye lett ez indítványoknak?
 — Valljuk be őszintén, hogy nagyon kevés. A
 szini-kerületek kérdése függőben maradt; a nyug-
 díj alapszabályait rohamosan letárgyalták, jövő
 kongresszuson majd insémet változtatunk rajta; a mos-
 tani sietségnak szomorú következménye az lesz,
 hogy ismét elvesztünk ennek újbóli megvitatásával
 két napot, mely alatt más ügyeket tárgyalhatnánk.
 Véleményem szerint ohajtandó volna, ha
 előlegesen, e lapok hasábjain megbeszélnök ez
 ügyet, hogy a teendő módosításokkal ne veszte-
 gessünk időt a jövő kongresszuson.

Első cikkemben a többek közt azt is hang-
 sulyoztam, hogy a hátramaradásnak egyrészt mi
 is okai vagyunk. Mert ha még nem tagadva tőlünk
 a külső segítség, emeljük színészetünket *önmagunk
 erejéből* azon polczra, mely joggal megilleti.

A rendellenesség nagyobb mérvű elharapód-
 zására alkalmat szolgáltat leginkább azon körül-
 mély, hogy befogadnak a színészet kebelébe oly
 erkölcsileg megbélyegzett egyéneket, kik routják a
 jókat: szegényt, megalázást hoznak a színügyre.
 Addig színészetünk rendezésének kérdése mindig
 kérdés marad, míg ez megtörténhetik.

Műveltség terjesztő egyesület ez, — nem
 pedig menhelye dologkerülő, megbélyegzett egyé-
 neknek. Szigor a kíméletlenségig; hulljon bár el
 fele, de megmarad a fejből rész, s a féregtől meg-
 tisztított fa új hajtásokat hoz s megtermi áldásos
 gyümölcsöt.

Ép ez illeti azokat, kik megúvva a tisztes-
 séges keresetmődot, a színészet köpenye alatt a
 henyesség vankosára dőlnék; nélkülözve a legki-
 sebb műveltséget, ismeretet, papjainknak merik ma-
 gukat nevezni, annak, miről fogalmuk sincsen; mi-
 kint lehessen kívánni azoktól, hogy hirdessék azt,
 a mi jó — mikor jellemők erkőlestelen; a mi ne-
 mes — mikor érzelmők nemtelen; mi szép, mi-
 kor keblük sivár mind az iránt, mi nagyszerű; mi
 hasznos, mikor sejtelmők sincsen hivatásukról,
 nem tudva, nem tanulva semmit, rábízva magukat
 a hosszas gyakorlat — végre valamit mégis csin-
 náló erejére, s akkor fennek hirdetik, hogy ők a
 nemzet apostolai.

A mily veszedelmes a megbélyegzett egyéneket
 megtérni, ép oly kártékony el nem riasztani eze-
 ket. Van más elég tisztességes pályá, mely nem

*) E cikket, mult szombaton vettük, lapunk zárta után;
 a nyugdíjilletékek befizetésének határnapját mult számnak
 hozta. Szerk.

igényli annyira a szellemi erők működését, mint
 a színészet, mely megéiványa, hogy annak
 harciosa felemelkedve a mindennapiasság színvona-
 laról, művelt, magát tudományos ismeretekkel gyar-
 rapítani óhajto, minden szép s jó iránt fogékony
 kebel legyen. Ki nem bír e kellekkel: vegye
 kezébe a kalapácsot, akkor legalább munkás tagja
 lesz az államnak, nem pedig cselőnküli semmije
 a társadalomnak.

Ezek s még számtalan más bajok nem en-
 gedik meg, hogy színészetünk felvirágozhassek.

Önmagunknak kell tehát a nagy munkát —
 nem végrehajtani, mert arra képtelenek vagyunk —
 hanem megkezezeni. Mert látjuk, ha mi magunk
 nem cselekszünk: hiába várjuk a világosságot, leg-
 feljebb családka fényt látunk fel-fel tűnedezni, de
 a napfelkelét hiába reméljük.

Ragadjunk meg tehát egyesült erővel min-
 dent; küzdjünk, fáradjunk, törjük az utat, s ha
 megtettük mindazt, mi tőlünk kitelhetik, ha meg-
 tisztítottuk önmagunk a színészetet mindattól, mi
 gyom: akkor álljunk oda a legfőbb hatalom elé s
 emelt fővel mondjuk el: nézd, itt van egy egész-
 séges gyermek, átadjuk azt neked, neveld, ápol-
 s igyekezzél, hogy a jó mag, mit belé ültetünk,
 kifejlődhessék; s az bizonyára megérti s tudni
 fogja kötelességét.

Mig ezt nem tesszük, a kormányknak nem lesz
 bizalma színügyünk iránt, s fájdalmasan tapasztal-
 taljuk, hogy egészen a mi rendeltetésünk, mert
 onnan felülről hiába várjuk a segínyt.

Ezt tegyük.
 Így töltjük be rendeltetésünket, így érjük el,
 hogy a színészet egy ismeretforrás lesz, melyből
 mindenki igyekszik meríteni; hogy a színész hasz-
 nos, munkás tagja lesz az államnak, — tisztelt,
 becsült tagja a társadalomnak, — előmozdítója a
 műveltségnek, s emelt fővel mondhatja el magáról:
én színész vagyok!

Egy vidéki színész.

Harc az operettek ellen!

A magyar vidéki színészet ügye, a magyar
 társadalomnak nem nyílt kérdése többé, hanem
 jól-rosszul takargatott sebe, a vidéki színészet
 rendezésre, gyökeres reformra vár; ez hangzik min-
 den oldalról. Amde a rendezés munkájának megke-
 zedése előtt, szükséges volna, a vidéki színészet ku-
 szált állapotát ismerni.

A munka nehéz, mert a mi világnok embe-
 rének gondolkodásmődjá, nem mindenben azonos
 más emberével, mert a mi (kizárólagosan drámai
 színészetről beszélek) társadalmunk kérdései zilál-
 tak, fejletlenek, szóval: *nehéz munka a vidéki ma-
 gyar színészkesedés művészeti ága, mert mi ma
 napság, csak kenyérért dolgozunk.*

A hivatás, ambíció, s több más hangzatos
 phrázis lomtárba került a vidéki operette-kultus vi-
 rázgása óta, s a magyar színészkesedés vidéken semmi
 egyéb kenyérkérdésnél. Ily körülmények között
 nem csoda, ha a mi kenyertünk kérdésével ma még
 komolyan senki sem foglalkozik. Mindez azonban
 egykor másként lesz. Nem lehet célom, tehetsé-
 gem sincs hozzá, hogy az „idők elébe nyuljak,”
 s gyógyíthatni akarjam, a jól-rosszul takargatott se-
 beket, s mőtéthez egy ember ereje kevés. De rá-
 mutatok azért e sebekre, tarkán vázolva őket, hogy
 arezfintorgatás nélkül pillanthasson rá az érdeklő-
 dők kis csoportja.

Vegyük mindenekelőtt szemügyre kissé a mi
 világnok conglomeratumát. Azon világét, melynek
 egyetemében államszervezetünk, — a magyar szin-
 észet, — egy évtized óta súlyed alább és alább,
 mely súlyedés pár év óta rohamossá lett, s ma az
 örvénybe zuhant.

Mit szoktak jelenleg színtársulatnak nevezni Magyarországon? Meghívnod.

Induljon csak el valaki Nagyváradtól Sopronyig, majd Versezettől Bártfáig, s minden vasúti állomással bíró helységben, — hol a templom-tornyja nincs szalmával fedve, hol valaha színeszet megfordult, — jelentse ki, hogy ez és ez, magyar vagy német színgazgató, hogy tarsulatával ide akar jönni; bérletet nyit hat vagy tizenket előadásra, s ha az összes állomások között akad az illető, *háromra*, hol a helység vagy város főkolompósának nem lesz első kérdése: *Ki az „operette“ énekesnő? vannak-e szép és fiatal leányai?* Ha nem ezt kérdi, akkor Poloniusként: *legyek én a falun pórészajt-sak lovat.*

Színtársulatnak neveznek tehát oly színészekből alakult testületet, kik „operettek“ tudnak énekelni, kiknek *Nyavalygossy Adelgunda* primadonái, továbbá szép és fiatal leányai vannak.

Eszíntársulatoknak *kiegészítő* részét képezi egy pár színész és színésznő, kik — nem tudnak énekelni; ezek működési hatásköre a primadonnák által őrezen hagyott napokon *repertoár töltelékül* szolgálni. Mert környékálni mindennap nem lehet, mert az *énekes darabok betanulása két hetet, ha nagyobb a mű, egy hónapot, hat hetet vesz igénybe.*

Utolsók lettek a drámai színészek, kik egykor elsősként valának; — kifosztva, megrabolva jogos öröktől, a felmagasztalt, megtömjénezett bohoczkodás uszályának tartására lőnek kárhözátva. Pedig önzértek, nyakas, büszke faj ez. S kérdi valaki, miért büszkék? Mert „mesterségük“ ezredékes multtal s halhatatlan nevű ősökkel bír; mert Rosciusokat, Thalmákat, Siddonokat tudnak felhutatni, kikkel tejedelmek és császárok barátokoztak.

Mert „műheiyek“ számára a feldolgozandó anyagot féltenektől, az emberiség megváltóitól, legnagyobb jötevőitől, a muzsa által díszfénnyel körül sugárzott *költőktől* kapják.

Mert: „Minden művészetnek feje a korona, A mi művészetünk ellen ki mondandó? Mi szép, mi szép, mi szép, a mi feladatunk! Legyünk büszkék reá, hogy színészek vagyunk.“

Petőfi Sándor mondta ezt, akkor, mikor a színész-fogalom alatt *embert* értettek, kinek feladata embert ábrázolni; nem majomból oltott esz-dalényt, kinek emberi formája ha van is, de minden egyéb, a mit mutat: hígult, penészes agy által kigondolt és előírt, legtöbbször erkölcstelen, esz-bomlottságok betegségi bizonyítványa. — **Ez az operette!**

Es kik ennek művelői.?!!
Becsületes, szorgalmas, munkás, tehetséges emberek, kedélyes jó ezimborák, szives pajtasok, kiket szeretni, becsülni lehet.

A drámai muzsát barbár kezek durván letaszították magasztos piedestaltjáról; az elsőséget, a főlényt, szent örököt, ezredéves jogát orvul elragadták tőle, s szolgáló eselédjévé aljasították a szemfényvesztő bohoczkodásnak. Most ennek szót a hymnus dicsénete, ennek száll a tömjén ambra illata, ennek hangzik fel a tapsvihár, ez ünnepe-

telik a dicsők babérjával. Papjait, de főként papnőit, virágosok özőlik el, mert ovék az ország, a hatalom, a dicsőség!

S küzdelem, tanulmány, könyvek mellett átvirasztott éjjelek, az igazság kutatása, az emberi szívök és vesék vizsgálásának isteni munkája **szükségesek-e** mind e dialógok kivívásához? . . . Nem!

A drámai színészet érdéke: a *színészet érdéke*: fejleszteni a szép iránti érzeket, hivatásunk Petőfi szerint apostolkodni az erköles mezején. Azért tehát: *le az operettekkel, éljen a valódi színművészet, a dráma!*
Mátrai Béla.

Levelezések.

I.

Mosony. 1880. jan. 11.

Tisztelt szerkesztő ur!

Röviden akarom értesíteni t. szerkesztő urat magam és tarsulatom helyzetéről. Jelenleg utban vagyunk Csorna-ra, melyet Balogh Alajos színgazgató ur kérlmem folytán azonnal, a legnagyobb collegialis készséggel boesátott rendelkezésemre. Helyzetünk im ez: Októbertől máig Magyar-Óváron és Mosonyban működünk, az előbbiben türethető, az utóbbiban nagyon gyér anyagi siker mellett s most már tovább kellett volna mennünk D.-Szerdahely, Somoja stb. kerületi városaimba; de a melyek mind a Csalóközben, szóval a Duna tulsó oldalán feküsznek s a Dunán közlekedni jelenleg teljesen lehetetlen a jégzajlás miatt. Itt sem maradhattam már tovább folytonos deficitek mellett, azonkívül ez is a Dunának egyik ága mellett fekszik s a napokban a víz oly vesélyesen kezdett emelkedni, hogy minden órában lehetett tartani a város egyrészeknek előntetésétől, minek következtében előadásokat sem tarthattam. E kellemetlen helyzetemben t. Balogh Alajos urhoz fordultam, hogy legalább pár hetre engedjen át egyet közel fekvő városából, s ő a legnagyobb készséggel boesátotta Csornát egy hónapra rendelkezésemre, a melyért becses lapjában hálás köszönetemet fej-zem ki collegialis jóindulata és szívességéért.

Végül t. szerkesztő ur nemes vállalatához kitaró buzgóságot és a mi fő, szerencsét kívánva, magamat azon ígérettel ajánlom becses figyelmébe, hogy nemes ezéljének — szerény tehetségem szerint, — buzgó támogatója leszek jövőre is. Maradtam stb.

Gáspár Jenő,
színgazgató.

II.

Ipolytság, jan. 12. 1880.

Tisztelt szerkesztő ur!

Losonezon, mint b. lapjában említve is volt, oly ridég pártfogásban részesülünk, hogy alig voltunk képesek onnan kivánszozni. Itt ugyan volna egy kevés közönség, de a színter-m oly kicsi, hogy 40 frtos jövedelemmel zsufolásig telve van; a napi-

költséget levonva, alig marad egy pár frt. És ha még mindig ily jövedelem volna, akkor csak kereshetnénk annyit, hogy a mindennapi szükségéseket fedezhetnénk. De 40 frtos jövedelem is ritkán történik, mert itt is, mint a hazában mindenütt: általános panaszszal van tele a közönség, pártolmanak szívesen, de nagyon rossz idők járnak, anyagi körülményeik nem engedik. E szerint mi is kevéssé állunk jobban, mint Kétszery testülete. De talán megsegít az isten; magunkat összehuzva, adósságcsinálás nélkül, fáradhatlan igyekezet után majd csak megélünk valahogy.

A mi a központi irodát illeti, az üdvös volna, ha ugyan képesek leszünk fenntartani. Az iroda igazgatójának ne szabjunk oly széles hatáskört; ne kívánjuk azt tőle, hogy a vidéki színészetnek pártolokat szerezzen, mert ez ugy sem sikerülhet; a közönségre nem lehet pressiót gyakorolni, hogy okvetlenül pártolja X. vagy Y. tarsulatot, ha az nem akarja. Szerintem az legyen hivatása az iroda igazgatónak, hogy oly szerződéseket eszközöljön, mely által az igazgatók zsákban ne kapjanak színes és színesző helyett, akadékoskodó, szájas macskákat, kik csak nappal színeszek, de a színpad deszkáin a semminél is kevésebbek. Másrészt pedig azért is égető szükség volna az irodára, hogy a színművek megszerzése alkalmával, ne fizessenek az igazgatók a jogdíjon kívül még perczentet is, mely természetesen a jogdíjba van beszámítva.

Az iroda főnöki állomás betöltésére nem szükséges okvetlenül nagy tudományú férfiú, fődolog az, hogy ismerje a vidéki színészet tagjainak nagyobb részét, ismerje egyáltalán a vidéki színészetet.

A nyugdíj illetékek pontos befizetésére csak akkor számíthatunk biztosan, ha a magyar vidéki színészet is oly nagy mérvű pártolásnak örvendene, mint a felső-nemzetországi városokban, hol minden városnak meg van a maga saisonja.

Egyszersmind tudatom, hogy a testület innen, Vácra szándékozik áttenni állomását, mely várost, kérelmünkre, a győriek szívessége folytán szerencsések voltak megnyerhetni. Az Ipolyzágon eddig előadott színművek a következők: Völgy lilioma, Pók, Egy rossz ember, Vöröshaju, Notre-Damei toronyőr, Női harcz, Egy szekrény rejtelme, Deborah, Hazasági 3 parancs, Paul Jones, Betyár kendője, Toloncz, Sárka csikó, Nem tőröm a ház-nál, Fourchambault család, Kerekes András, Egy millió.

Hubay Gusztáv.

III.

Má d, január 15. 1880.

Tisztelt szerkesztő ur!

A Mádon f. hó 10-én táncestélylyel egybekötött műkedvelői hangverseny és színi előadás újból fényesen sikerült. A jótékony célra, t. i. a Mádon létesítendő önk. tüzoltó-egylet alaptökéjének gyarapítására újból szép összeg folyt be. — A szomszéd városokból: Tállya, Szántó, Szerenes,

TÁRCZA.

Az özvegy asszony leánya.*)

Elbeszélés.

Irta: Báthory R. Mihály.

(Folytatás.)

— Istenem! — sohajtá merengéséből felocsudva, — minő boldog az, ki itt, az egész világ szemeláttára bátran udvarolhat kedvesének, szemeközé mosolygathat, sőt még a kezét is megszorithatja a nélkül, hogy e tetteért valaki megszólna, vagy eltiléne. . . . Még ha találkoznék is olyan, ki mindig a más bajával szokott bajlódni, annak megjegyzéseivel mit sem törődnek, gondolván magukban: hadd beszéljenek az irigyek.

Ki sem tagadhatja, hogy az ismeretségtötesnek legkönnyebb és legegyszerűbb módja, a táncz alkalmával szokott előfordulni. Azért kétszeresen boldog az, ki tud táncolni és szászorososan boldogtalan az, ki eme képességgel nem bír. Ez nem tudja felfogni ama valódi gyönyörrelvezet nagyságát, mely a tánczban rejlik; nem tudja, minő kellemes érzés tölti be azon perczben a szívet, midőn egy szép hölgy karesu derekát átkarolhatjuk s édes terhünkkel a szélvészént keringő párok közt tova repülhetünk, midőn gyönyörködhetünk a puha, hőtérésűgű kecsök gömbölyűségében, láthatjuk a hullámzó kebel pihegését, s végül, midőn édes mámorba ringatnak az arcuinkra omló illatos fűrők, melyek érintésére fölpezsdül ereinkben a vér s lángra lobban szívünk szunyadozó érzése. Valóban üdv- és gyönyörteljes pillanat ez!

Kevéssel 9 óra után végre megérkezett a várva várt kedves, Horváth Mariska, anyja kíséretében. Ki tudná leírni Somhegyi elragadtatását, midőn megpillantá szíve bálványát, egyszerű, minden czizom-náól ment és mégis elragadó öltözékében.

Gyönyörűen nézett ki. Az ajkai körül játszódozó boldog mosoly, az a ragyogó tekintet, hü kifejezője volt e perczben keblében támadt, eddig-elő élötte ismeretlen érzelmeknek. — Ma van először bálban.

A boldogságtól átszellemült arczal sietett Somhegyi elfogadására, gyöngéden megfogá a delejes gyönyör által meglepett leányka kezét, s a legközelebbi pam'aghoz vezeté.

Anyira meglestett az ifjunak e szende arcu kis leány, hogy egész estén a többi hölgyeket megelőzve, folyton csak vele tánczolt s csak öt mulattata.

Fesztelen urias tartása mindenkinek feltűnt; némelyek még azt is látták, hogy a második négyes alatt mint szorintgatta Mariska kezét, s később mint vallott neki szerelmet s e közben mint szikráznak szemek a lázas szenvedélytől.

Ez azonban mind csak ráfógás volt.

Oh a mamák és a szereteire méltó gardedame-ok ily alkalommal erősen szoktak kritizálni, éber figyelemmel kísérve a jelenlevők minden mozdulatait.

Mindenkinek jutt itt osztályrész a megjegyzésekből.

Legnagyobb élvezetüket találják a nevezettek abban, ha csupa szórakozásból, egy kis pletykaszószba mártogathatják valamely szegény, de erőnyes leány becsületét, természetesen a gazdagok gyermekei sem képeznek ez alól kivételt, mivel a pletyka folyton újabb és újabb anyagot keres a

feldolgozásra s a bálterem légkörében találja magát leginkább otthonosan

Most H. Mariskára került a sor.

— Ugyan nézze már kedves ténsszany, — szólal meg a mamák egyike, — minő ügyetlenül tánczolja Horváth Mariska a csárdást.

— Az ám, meglátszik, hogy ma van először bálban, az ilyen idétlen mozgás táncziskolában megjárja, de bálban! . . .

— Lejtése nélkülözi a bájta, a kellemet. Egy kissé neveltséges szíben tűnik fel, — jegyzé meg az előbbi.

— No csak ugy ne járjon, mint az egyszeri leányka, ki először lévén bálban, a második négyest három tánczosnak ígérte oda, természetesen, mindenkinek más czímen, t. i. quadrille, négyes és francia czímen.

— Kitelik tőle, a milyen lbácska.

— Nem veszed észre kedvesem, sipogja most a jobbfeleli szomszédnő, egy igen tisztas asszony-ság, ki azonban kemere javát már megette, — hogy az a kis leány, ki amott a színészzel tánczol, mennyire ki van festve! A kis hamis, el-akarja a világgal hitetni, hogy arczát természetes pirossággal borítja.

— Hát mit tegyen a szegény, ha egyszer a természet oly szükmarku volt irányában. Ha nem festené magát, az ördög sem tekintene rá.

— Vajon kinek az ersénye bánja meg e bálruha árát, mert azt nem hiszem, hogy a saját kontójukra készítették volna az öz. Horváthné fukarsága mindenki előtt ismeretes; — mondá titokteljesen Keresztesiné ő nagysága.

— Be különös vagy te édes Bettim, hát a gavallérok mire való? Nem látod, must meg egy színész után bomlik.

— Az ugyan nem vesz neki ruhát.

*) Mutatványul, lapunk szerkesztőjének közelébb megjelenendő „Rajzok és elbeszélések a magyar színész életből“ című művéből.

Tareza, Tolesva, Sárospatakról stb. igen elegans közönség jelent meg s előadás után a mádiakkal egyetemben kivilágos kiviradig rugták a port. — Mindenki teljesben kielégítve, a legszebb emlékek s egyszersmind azon óhajjal-al távozott: bár lehetne több ily kedélyes estét rendezni. — Azonban miután az itt divó kapás és fáklyásbálók kezdetökét veszik, a színpadnak el kellett bontatni s így alig lehet remény, hogy „folytatása következék!”

Az előadást megelőzőt hangversenyben a mádi férfial-egylet két dalt énekelt, szép szabatsággal. — Singer né urnő zongorajátéka pedig beillett volna bármely nagy város concert termébe. A kapott koszorut méltán megérdemelte. Lászy né urnő, makacs betegsége miatt a bejelentett „Kendy”-t el nem szavalhatta, mit mindenki sajnálattal vet tudomásul, mert kitudja, lesz-e még valamikor alkalmunk a tisztelt művésznőt hallgatni?! — Hogy az előadott vigjáték: Az üldözött ártatlanság” Lászy ur vezetésével kitünően sikerült, magától értődik. A működők Strausz Mariska urhölgy, Dievel Gyula ur és Gábel Ferencz urak oly correctál játszottak, mintha már több éves színészek lettek volna s mindegyük koszorúval jutalmaztatott. Lászy urnak ebből duplán kijutott, de mégis érdemelte, először művészi játékaért, melyet soha sem fogunk felejteni, másodsorú ernyedetlen szorgalmaért, mi által ily ritka szép összjátékot tudott létrehozni. — Végül meg kell említenem, hogy Lászy ur indítványára a színpad nem kőtyavetítélettel el, hanem megörzész végett szépen félre tételtt s az idővel itt megfordulandó színtársulatoknak díj nélkül engedtetik át! — Mad városától egyelőre ennyi „subventió” elég.

Isten önnel!

R. I.

Fővárosi hírek

— **Verhovay Gyula**, az igazság bajnokának, végzeteljes párbaja következtében történt zendülés alkalmával, mint sajnálattal értesülünk, a katonák szuronyra által két színész is súlyosan megsebesített: **Heggyessy Ferencz** és **Körösy Károly**.

— **Csiky Gergely**, „A proletárok” cz. legújabb műve, még e hó végén színi kerülden a nemzeti színházban.

— **Blaháné Luiza** asszony, február elején néhány vendéggjátéka Székesfehérvárra rándul. Ezzel kapcsolatban megemlítjük, hogy azon hir, mintha a művésznő jövő évre színtársulatot szándékoznék alakítani és a székesfehérvári színházat ki akarná bérelni: teljesen alaptalan. Erről előre meg voltunk győződve; ismerjük már mi az ily hírek forrását, s azért fogadjuk mindig kétkedve a művésznő „szándékáról”, „tettei”-ről közöltek.

— **Szigligeti Ede**, feledhetetlen népszínműírónk halálának évfordulója, január 19-én lesz. Vajjon

— Ismerem én a színészeket; ők e tekintetben a katonatisztekkel tartanak, más város, más leány! Addig, ostromolják a várat, míg be nem veszik, azután győzelemittasan tovább haladnak, másutt próbálni szerencsét.

— Talán bizony azt gondolja az a szerencsétlen leány, hogy Somhegyi őt feleségül veszi? No már, ha én az öv. Horvátnénak volnék, én ugyan meg nem engedném, hogy leányomat egy színész kísérje. A minap is sógorasszonyomtól hazajövet találkoztam velők a fútczán; nagy beszélgetésbe voltak merülve, mindjárt gondoltam, hogy . . .

— Nézd, nézd, miként szorítja magához Somhegyi, mondtam ugy-e, hogy van a dologban valami.

— És nézd csak, Mariska meg milyen szikragyújtó tüzes pillantásokat vet reá. Nagyon vastagon kezdik, bizony nem lesz jó vége.

— Fogadni nemek, most a szerelemlől beszélnek! Még megérjük, hogy egyszer csak mindketten eltűnnek a teremből, egy kis-é hűsíteni magukat . . .

Ily s ehhez hasonló módon rágalmazták szegény Mariskát, kinek szeméből a szűzies ártatlanság sugárzott ki. Nem volt ő neki szüksége „alakított szépség” és készített arcszínre, mert maga a természet pazar bőkezűséggel árasztá arczáca a szépség és kellem bajait, — és mégis némelyek, mily gonosz szándékkal akarák foszlányokká tépni becsülete köntösét, melyre legparányibb szemnyitott sem ragadhatott.

Az ily becsületablók valóban megérdemelnék, hogy mindenkítől megvetve, a társadalom kebeléből kizárassanak. Mert ezeknek már vérükben van az erényt lábál tiporni s a legártatlanabb dologból gyanúsító körülményt sütni ki.

A gunyosoly kíséretében szélnek röpitett

lesz-e a nemzeti színházon kívül, ki megemlékezik róla?!

— **A népszínház** által hirdett pályázatra beérkezett népszínművek között, találtak egy oly művet, mely nemcsak az előadhatóság színterében áll, de egy jó népszínmű minden követelményeinek meg is felel. A darab czíme, valamint a szerző neve eddigelő ismeretlen.

— **Balászné Bognár Vilma**, mint halljuk, tavaszkor elhagyja a nemzeti színházat, még pedig egy nagyobb németországi színház meghívására.

— **A népszínműi pályázat** eredményét ma délután hirdették ki. A száz aranyat Csobánecz (Körödy) Péter vidéki színész „A legény bolondja” czimű népszínműve nyerte el. Kívánjuk, hogy a szerző új Tóth Ede legyen, műve pedig új „Falu rossza.”

Vidéki hírek.

— **Örömmel** tudatjuk t. olvasóinkkal, hogy **Jámor Pál** ur (Hiador) a kitünő színműró és költő, legközelebb lapunkat is megistelti a színész körébe vágó becses dolgozataival. E közleményekre előre is felhívjuk olvasóink figyelmét.

— **Miskolcon** esütörtökön volt Kovács és né Sarolta, kedvelt népszínmű énekesnő jutalomjátéka a „Tündérlak Magyarhonban.” Az előadás érdekét emelte azon körülmény, hogy a komikus kántor szerepét a tehetséges műkedvelő Sassy Pál ur játszta. Szombaton, tegnapi, az angol irodalom legkitünőbb terméke „Pry Pál” került színre.

— **Dolleschal Gabriella** műkedvelő befecze miskolczi vendégszereplését. Jutalomjátéka (Kornélia) jövedelmét a helybeli ref. lyceum támogatására ajánlotta fel; a lyceum tanári kara küldöttségileg fejezte ki köszönetét nagylelkű ajánlataért. Egyszersmind megemlítjük, hogy Xantusné urhölgy felléptéért egyetlen krajcárt sem fogadott el, pedig valahányszor föllépett, mindig szép közönség gyönyörködött játékában. A jeles műkedvelőnő, engedve a hízelt meghívásoknak, közelébb körutra indul s hazánk néhány nagyobb városában fogja bemutatni tehetségét.

— **Aradon** e hó elején adták „Boceacció”-t zsfolt ház előtt, nagy tetszés mellett.

— **Molnár György**, ki tudvalevőleg visszalépett a kolozsvári színház vezetésétől, májusban művészi körutra indul az erdélyi részeken: fölkeresi Tordát, Deéset, Enyedet, M.-Vásárhelyt és a többi székesföldi városokat s dramaturgiai tanulmányból fog felolvasásokat tartani, azonkívül közbe-közbe egy-egy Shakespeare-i ábrázlást is fog bemutatni, ott pedig, hol színtársulat lesz, egy-egy tragédiában vagy drámában föl is lép.

— **Ecsedy Kálmán** volt színész „Csárdaromja” czimű népszínművét, mely a budapesti népszínházban ezélett két évvel egymásután kétszer adatot zsfolt ház előtt, Debreczenben is színi került a múlt héten Szabó, Bandi jutalmául,

nagy számu közönség jelenlétében. Jutalmazott kapott felebe 140 forint, mely valóban szép összeg.

— **Dvortsak Gyula** lefordította Kneisel „Margit nász előestéje” czimű 5 felvonásos szerfölt mulattató bohózatát. Közélebb Székesfehérvárt határozott sikerrel adatot. Mint halljuk, Debreczenben is elő fogják adni a jövő hó elején.

— **Biztos forrásból** tudjuk, hogy a kassai színházra az 1880—81. ősz-téli évadra pályázat lesz hirdetve. Ugyanis a színiügyi bizottság Kreesányi feltételeit nem fogadhatván el, a most folyó próba-év leteltével az igazgató és bizottság közt fennálló szerződés meg fog szűnni. Mint értesülünk, Kreesányi a szabadkai színiügyi bizottságtól, egy igen szép levél kíséretében meghívást kapott, hogy jövő télre ismét vegye át a színházat.

— **Jogtalanság.** Alig léptek életbe a színi kerületek, már is oly visszaélés történt, mely a színészegyesület alapszabályaival összeitközik. Tudvalevőleg a kongressus Sárospatakot a kassai kerülethez esatolta, és még is most: Némethy Györgyné truppa minden szög nélkül ott előadásokat tart. — Mint egy sárospataki uriegyén beszéli, — ki a napokban Kassán idözött, Némethyné Eötvös Boreza, hatodmagával adta elő a legújabb operetteket, természetesen folyvaist deficitre. Innen szintén a kassai kerülethez tartozó Sátoralja-Ujhelybe készülnek pár előadásra. És most azt kérdjük, van-e joga Némethynének engedély nélkül a más kerületében működni s ott piaci komédiává aljasítani le a színészetet? Ha kérelemmel fordult volna Kreesányihoz, ez bizonyára átengedi kerületéből ama várost, mint átengedtek egy-egy várost: Aradi, Völgyi, Balog, s legutóbb a györkie. Némethyné azonban ezt nem tette; pedig tudnia kellene, hogy a mi zűréség, az nem kötelesség! Felhívjuk e jogbitorlásra a központi igaztanács becses figyelmét.

— **Pécsett Vedres Gyula** jutalomjátéka az eddig lefolyt nyolcz jutalomjáték között Sz. Némethné kivéve, anyagilag legjobban sikerült. „Nagyralátó”-t Csökáné javára szép közönség előtt adták. Jutalmazott egy babérkoszorúval s egy gyönyörű bokrétaival tisztelték meg. **Rosenkranz és Gilderstern** Balázs Sándor jutalmál került színre először, nagyszámu közönség jelenlétében. Az előadás összevágó volt; a közreműködők vetekedve játsztak s támogatták egymást, ugy, hogy valóban mindnyáját díeséret illeti. A vigjáték igen mulattató s határozott tetszést aratott. — Előkészületre ki vannak tűzve: „Törvénytelen fiú”, „Nagyzás hobortja” és „Boceacció.” — Mult év okt. 11-ikétől, január 7-ig Pécsett összesen 70 előadás tartatot. Ebből 1-est tragédia, 11-est színmű, 9-et vigjáték, 22-öt népszínmű, 3-at bohózat, 21-et operette, 3-est pedig kisebb operette és vigjáték töltött be. Legtöbbször adatot a „Kis doktor” operette 5-ször.

— **Szabadkán Benedek József** ur javára „Pry Pál” angol vigjáték adatot kis számu közönség előtt, mivel az nap este bál tartatot. A jut-

pikáns megjegyzések, suttogások végre eljutottak öv. Horvátné füleizhez is kinek vidám kedélyhangulatát s kellemetlen hir, háborgó tengerre változtatta át.

— **Mariska!** — szóla Horvátné, magán némileg uralkodva, midőn leánya a farszót polka után csaknem kimerítlen viszatért hozzája; — nagy feltűnést okoztál az által, hogy eddigelő a tánczrend minden számát azzal a borotvált arezu ifjával tánczoltál végig, ki külséjéről itelve vagy pap vagy színész lehet. Azért tehát szép szóval figyelmeztetlek, hogy a mendemondáknak elejét vegyük, más tánczos meghívását is fogadd el.

— De anyám, mikor az az ifju oly kitünő, ügyes tánczos, — szabadkozék Mariska.

— Azt fogod tenni, a mit parancsolok, értetted, — mondá Horvátné indulatos hangon, ki ropant restelte a dolgot, — vagy ha vonakodni mersz, tüstént elhagyjuk e termet. Sőt azt is megiltom, hogy vele társalgásba bocsátkozzál vagy szünet alatt sétára indulj. Már is eleget beszélnek a rágalmazó nyelvek, nem akarom tovább is éleszteni a tüzet. Mariskát e meglepetés fájdalommalan érinté, annál inkább, mivel nem volt rá elkészülve.

Egész-n elkedvetlenedett s elhatározta, ha avval a kedves fiatal emberrel, kihez szíve, nem tudja mi okból annyira vonzódik, nem szabad tánczolni, ugy egyre-másra osztogatni fogja a „kosarakat” tánczra szólítóinak.

És ugy is tett.

Durezásan, bigyesztett ajkakkal ült anyja mellett: arezvonásairól bárki észreveheté, hogy a szép teremtés szívét valami bánja, valamiért neheztel, vagy valaki megsértette.

Észrevette ezt Somhegyi is s nem mulasztá el, ez általa megmagyarázhatlan dologra Akos barátját figyelmeztetni.

Feltűnt neki a hirtelen átváltozás; pár perez

előtt még szeretetreméltó vidámság sugárzott imádotja arcáról s most egyszerre mely szomorúság váltá azt fel, nem tudta mire vélni e dolgot.

Miután a másodsorú ujrázott esárdának vége lőn s a következő négyesig a szünet kissé hosszúnak ígérkezett, eltökélte magában, Mariskától felvilágosítást kérni, őt szorokoztatni és vizagstálni, ha épen erre szükség leend. Egyszersmind felhasználni ohajtván az alkalmat, magát öv. Horvátné előtt bemutatni.

Szegény ifju, épen a legkedvezőtlenebb alkalmat választá a bemutatásra.

Ha tudta, vagy legalább sejtette volna, minő elleuséges indulattal, csaknem gyűlölettel viseltetik e perezen iránta Horvátné, a miért leányát hirbe hozta, kétség kívül soha sem kívánta volna őt megismerni, mert a mit meg kellett érnie, az mélyen sérté férfini önézetét.

Horvátné felindult állapotában azt hívé, hogy Somhegyi az ő bosszantására, illetve truczczára akar vele megismerkedni, hogy annál inkább kompromittálhassa leányát; e végből durván vizsasztasitól fogadta színésznökét, szemei szikráztak a dühtől, alig bírván fékezni felindulását.

— Nem vagyok kíváncsi uram önt megismerni, — szólt Horvátné, megvető, lesújtó tekintet veve az ifjura, — s kerem kímélj meg leányomat a további kompromittálástól.

E megaláztatás Somhegyit menykőcsapás-ként érte.

Ily megaláztatás vele soha sem történt. Areza ötféle színt is váltott egy pillanat alatt. Amultában szóhoz sem birt jutni.

— Akos, ki szem- s fültanuja volt e botrányos jelenetnek, fölháborodva lihegett a bosszútól, s ha azt nem tekinti, hogy nő követte el barátján a ségény-nt, tán széltiporta volna mint a férget.

(Folyt. köv.)

mazandót megérdemlett tapsokban részesítették és egy szép koszorúval ajándékozták meg. A többi szereplők is jól játszottak, s valamennyien megérdemlik a díeseret bizdító szavát. — Nagy Julesa k. a. „Ördög részét” választotta jutalmául.

— **A szabadkai színhaznak** 1880—81-iki idényére a színügyi bizottság pályázatot hirdetett, a folyamodványok benyújtására a határidő 1. év február hó 15-ike. A város ad ingyen 20 öl tüzelőfat.

— **Kolozsvartt**, Szilgigeti Ede halálának évfordulóján. — január 19-én, „Gritti” kerül színré, melyben Molnár is tel fog lépni.

— **Székesfehérvári hírek**. Kiss Béla és neje Rónay Mari, t. hó 16-án végkép megváltak a társulattól; az első helyett Mihálovis Pál lett szerződette, ki már meg is érkezett. Mint értesülünk, Liptai Laura és Bács is oda szerződtek Szatmárról. — A színház élár vére zése egy időre elhalasztatik, mert a második helyen betabálzott, árvereztetők ügyvéde — valamint a telektörvényesék azon böklovest követték el, hogy árverést akartak csinálni anélkül, hogy az első helyen álló osztrák nemzeti bankot megkerdezték volna. — Mint nekünk írják, — hírlík, hogy egy consortium van alakulóban a ruhatár megvétele végett. E hírt örömmel üdvözöljük, hisz Fehérvár művelt közönségének erkölcsi kötelessége azon két egyént, kik a színeszet érdekében legtöbbet fáradoztak és áldoztak, a tetemes anyagi károsodástól feloldani, s a díszes ruhatárt az elkötya-vetyeléstől megmenteni. Színigazgatóink ez alkalomból első aron szerezhetnének egy pár fényes costumót.

— **Abday Sandor**, 82 éves aggszínész, ki 60 évet töltött e rögös pályán és 73 éves neje, kikötöl a m. évi kongressus megtagadta a segélyt, mint lapunknak írják. Szatmárt a legnagyobb nélkülözésekkel küzdenek; csupán az emberbarátok könyörülte enyhíti borzasztó nyomorukat, másképpen vesznének el.

— **Sztupa Andor**, a nagy-szebeni óriási bukás után, Fogarasra tette át állomását. Néhányan a békétlenkedők közül elmaradtak a társulattól. Nevezetesen: Gyöngyösi Etel, Szathmáry Károly nejevel és Mikinszky, kiket mint levelezőnk írja, az utolsó fillérig kiélegett az igazgató, sőt még a két utóbbi előleget is vitt el. Fogarason, hol a maroknyi magyarság, csak egy kis sziget a román tengerben, meglehetősen pártolás mellett működnek; az elváltak hiányát legkevésbé érzi a társulat és a közönség. Pajor Agnest, Csatárné nővérét, Szekesfehérvárról minden perczen várják, mivel szerződését még e hó elején aláírta s így énekesnőben sem lesz hiány.

— **Baján** 60 bérletet sikerült összegyűjteni a második bérletre, mely „Női harez” vígjátékkal vette kezdetét. A társulattal meg vannak elégedve, az előadásokat rendszeren szép szamu közönség látogatja. Tehát a sors ismét kedvez a társulatnak. — Szirmai Ernő jutalmára „Varázsfátyol” operette adatott. A nezőtér zsufolóság megtelt. — Ujabban Bánfalvy Béla színész és neje Dienes Ilka kardaloknak a szatmári, továbbá Singer Gizella, segédszínészuó, a szabadkai színházról lettek szerződöttetve.

— **Szatmárt** rosszul állhatnak az actiák, mert a tagok egymásután szerződnek el a társulattól. Az ottani lap melyen hallgat a színház látogatásáról; kétségkívül nem akarja világgá bocsátani, milyen szimpártoló közönsége van Szatmárnak!...

— **Szegeden**, Erdélyi Marietta, a kolozsvári színház énekesnője, t. hó 12-én lépett tel először „Angot” szerepében, ha ugyan valami akadály közbe nem jött. — Ugyanott közelébb színré került Derék Antal legújabb népszínműve, „A szép asszony kocsisa.” Tudunkkal ily című népszínműven dolgozik jelenleg Csepregi is.

— **Rozsnyón**, Kétszery József pártolásra méltó szintársulata — írja a „Rozsnyói Híradó”, tehetségéhez képest nagy tevékenységet fejt ki, és a régi jó darabok mellett, meglepő újdonságok is kerülnek színré. Ilyen újdonság volt a mult héten kettő: egyik egy új népszínmű a „Pletykapad”, melyet a kolozsvári színház 50 arannyal jutalmazott, (?) s mely a színlap szerint nálunk adatót először: (?) másík a „Cornevil harangok.” A „Pletykapad” vásárnap került színré, s a szép szamu közönség figyelemmel kísérte és tetszésben részesíté ez előadást. — A „Cornevilli harangok” pedig esütörtökön szólaltak meg, nagy közönséget csalva a színházba. Ez operette szövege és zenéje jól összevág a tetszés kivívására, s így nem esoda, hogy a kissé gyenge előadás mellett is tetszett közönségünknek. Szerpolettet Czákó Julia, Gáspár apó szerepet pedig Saághy Jásztza.

Szerkesztői üzenetek.

— A „Vasmegeyei Közlöny” tek. szerkesztőségének. Valóban meglepett! Köszönöm a szives figyelmet. Öszinte üdvözetemet küldöm.
— M. J. urnak Arad. Küldött levelünkre válasz nem érkezett s így maradt ki.

— Sz. K. urnak Szigetvár. Sziveskedjék mielöbb bekuideni, hogy tájékozhasssuk magunkat.
— J. L. urnak Selmecz. Holnap írunk.
— Nagy Benő urnak Makó. Elfoglaltságunk miatt nem válaszolhattunk Holnap önnök is írunk. Üdvözet!
— Madi t. levelezőnknek. Elkésve érkezett, nagy nehezen mégis beszorítottuk. Köszönjük.
— M. Gy. urnak Miskolcz. Megkaptuk, köszönet; térhiány miatt jóv szamra maradt.
— B. J. urnak Eger. Rendben vagyunk. Ha lesz valami, írunk.

Állandó rovat.

Kormányengedéllyel bíró színigazgatók jelenlegi állomásai.

Aradi Gerő Szeged. — Aradi társulat Arad. Balog Alajos Csáktornya. — Bényei István Keeskemét. — Beödy Gábor Győr. — Csabó Imre Módos. — Csöke Sándor Pécs. — Fáy János és Karpáthy György Szent-Gothárd. — Gáspár Jenő Csorna. — Hubay Gusztáv Ipolyg. — Károlyi Lajos Sz. Fehérvart. — Homokay László Török-Szt.-Miklós. — Jakab Lajos Selmeczbánya. — Kétszery József Rozsnyo. Kétszery Endre Jász Apati. — Krecsányi Ignác Kassa. — Kuthy Béla Szatmár. — Mándoki Béla Debreczen. Miklóssy Gyula Miskolcz. — Némethy Györgyné Sáros-patak. — Nagy Mihályné Baja. — Szabó Antal Torda. — Szegedi Mihály Uj Szent-Anna. — Sztupa Andor Fogaras. — Szuper Károly Szigetvár. — Temesvári Lajos Szabadka. — Várdy Ferencz Deés. — Várny Fábian Szilágy-Somlyó. — Völgyi György Nyitra.

Társulatok névsora.

Miklóssy Gyula szintársulatának névsora betürendben: Alszeghy Ilon, Balla István, Bánhidi Emilia, Bánáti Ede, Bérczy Mari, Bérczy Endre, Csillag Fáni, Erdélyi F. Géza, Erdélyi Gizella, Fancsi Emilia, Fehérváry Ottó, Fehérváriné Mari, Fehérfi Henrik, Földesi Lenke, Füst Hermin, Hevesy Gábor, Hevesyné Kornélia, Homokayné Barna Mari, Kendy Gusztáv, Kelemen Ödön, Klár József, Kovácsics Pálné, Kutasy Janka, Lángh Etelka, Lipcsené Anna, Lipcsené Judith, Nyiregyházi Vilmos, Palóczy Luiza, Polgár Sándor, Prielle Peter, Szabadhegyi Aladár, Szabó László, Sándorfiné Piroksa, Szentesi Akos, Szép János, Sziklay Miklós.

Károlyi Lajos szintársulata: Balogh Gusztáv, Balla Béla, Berényi Gyula, Bera Paula, Csete Lajos, Csenteri Kálmán, Ferenczi József, Ferencziné Beretvá Teréz, Gyöngyi Izidor, Izsó Kálmán, Izsó Kálmáné, Kőmivesné Lukács Anna, Kiss Béla, Kissné Rónay Mari, Kovács Ilka, Károlyné Maktai Mária, Károlyi Árpád, Bebes István, Horváth János, Jámbor Zsigmond, Kummert Gyula, Mezei Péter, Mészáros Lajos, Mészárosné Anna, Magyar János, Mezei Vilmos, Nádor Béla, Pajor Agnes, (A napokban Sztupához szegődött Szerk.) Reiner Antonia, Siposné Dobozy Lina, Tatay Braun Eugenia, Tóth Soma, Ujhely Mari, Ujvári Károly, Várdy Mari, Vári Irma.

Völgyi György társulata: Arday Ida, Arányi Dezső, Aitner Ilka, Kovács Mórcaz, Tóth Anna, Szakál Antal, Pesti Mari, Sárdy Károly, Szigethy Izabella, Procsáné, Arányiné, Romváriné, Alma Mari, Döményné, Csohásné, Horváthné, Fábian László, Szabó Gyula, Orday Atilla, Márton József, Romvári János, Hahnel Károly, Rozsa István, Rajz János, Hollósy Károly, Horvát János, Völgyi György, Völgyi Györgyné, Völgyi Gyula.

Sztupa Andor szintársulata: Sztupa Andor, Komáromy Lajos, B. Zádor Zoltán,

Lorándy Tivadár, Tothfalusi Gusztáv, Kiss István, Veres Sándor, Komlós Gyula, Morvay Antal, Ováry Jenő, Kulinyi Márton, Útasi Gyula, Sztupáné K. Alfonsa, Hetényi Antonia, L. Benkő Jolán, Pünköszt Anna, Dán Bella, Komlósnyé Eszter, Ováryné Iren, Csizsérné Susanna, Némethy Lilla, Morvayné Róza, Szilinka Mari.

Gáspár Jenő társulata: Balassa Károly Gáspár Jenő, Gáspárné Fani Gyulai M. Ferencz, Fekete Ferencz, Kóváry B. Lajos, Hosszu Antal, Szentes János, Várdy V. József, Balassáné Hermin, Latzkóné Teréz, Latzko Aranka, Gyulayné, Kóváryné, Györi Katalin, Feketéne Teréz, Várdyné H. Mari.

Szuper Károly társulata: Boháry András, Csigaházy Aranka, Csillag Amália, Erneyi József, Szuper Károly, Szuperné Lukács Emilia, Leövey József, Hatvani Károly, Ferenczi Gyula, Ferenczyné H. Ilon, Földváry K. Gyula, Kiss Mariska, Özv. Ferenczyné, Szabó Eszter, Tóth Ferenc, Várdy Mari.

Hubay Gusztáv társulata: Baloghné, Hollósy Julesa, Kremer Ede, Pelsőczy B. József, Szilágyi Gyula, Simándy R. Zsigmond, Simándyné Török Berta, Hubay Gusztáv, Hubayné Rumpler Gizella, Györfiné Erzsébet, Pap Laura, Kopácsiné.

Megbizások tára.

Sztupa Andor színigazgató keres: egy karmestert. Ajánlkozók forduljanak hozzá Fogarasra.

Jakab Lajos színigazgató keres: két, operettekben betanult bassista kardalnok és egy drámai szendét.

Hubay Gusztáv színigazgató keres: két nőtelen segédszínész.

Ajánlkozók: Egy szorgalmas kellékes és színlaposztó, ki egyszerűs mind színész is. Feltétlel nagyon szerények. Kardalnok, (tenorprim) és segédszínész. Segédszende. Soubrett. Sügő. Kardalnok bass I.

Eladandó színművek: „Ördög a földön” operette 3 felvonásban Souppétól.

„A doktor bácsi” (Doctor Klausz) vígjáték 3 felv. L’Arongetól.

„A színész atyja” francia színmű 5 felv. Mindhárom igen hatásos és olasz. Mezszerzni óhajók, forduljanak a fordítóhoz, Miklóssy Gyula színigazgatóhoz Miskolczra.

„Ál orvos” új színmű 3 felv. szerepestől jogdíjjal együtt 7 frt.

„Száműzött leány” hatásos színmű 5 felv. szerepestől jogdíjjal együtt 10 frt.

„Hamburgi bankár” új színmű 3 felv. sugókönyv szerepestől 4 frt.

„Kamilla” hatásos színmű 5 felv. másolással, szerepestől, bekötve 5 frt.

„Szakács és titkár” összes szerepe 60 kr.

„Kékszakállu herceg” nyomtatott énekszövege Latabár fordítása szerint 20 kr. Megszerezhető lapunk kiadóhivatalában.

Ö felsége
Dánbon királyi Hoff János gyáros urnak segédhiztje által tudtara adni mellettoztól, hogy a malitkovitumnak nagy becsét tulajdonit. „Oronmel”, egy hangzanak a királyi szavak, „Vetten tudomást a Hoff-féle malitkovitumnak gyogyerejét egy saját tapasztalás valamint hazam tagjai által velum telt közleménye után.”
Kapható Budapesten, Török József gyogyérszertárnál (Királyi utca 12. sz. a.)
Kassán foraktár: ifj. Novelly Sandor urnál és a gyogyérszertárban.

Tüdő- és gyomorhajok
Orvosoltatnak!
Hoff Janos mint a legjobbu europai fejedelmek es kir. udvari szallitaja, es. kir. tanácsos, az aranykoronás érdemkereszt birtokosa, es magyar porosz es nemet rendjelek lovagjának
Bécsben Grobel Bräunerstrasse Nr. 8.
Hoff János társulata: Balassa Károly Gáspár Jenő, Gáspárné Fani Gyulai M. Ferencz, Fekete Ferencz, Kóváry B. Lajos, Hosszu Antal, Szentes János, Várdy V. József, Balassáné Hermin, Latzkóné Teréz, Latzko Aranka, Gyulayné, Kóváryné, Györi Katalin, Feketéne Teréz, Várdyné H. Mari.